

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.277/2014/18.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2015. év június hó 25. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A fegyveresen elkövetett rablás büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 16.B.416/2013/75. számú ítéletét az I. r. vádlott tekintetében megváltoztatja.

Az I. r. vádlott terhére megállapított, társtettesként elkövetett rablás büntettének jogszabályi hivatkozását az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdés és (4) bekezdés a/ pontjaként, a közúti veszélyeztetés büntettének jogszabályi hivatkozását az 1978. évi IV. törvény 186. § (1) bekezdéseként, a társtettesként elkövetett zsarolás büntettének jogszabályi hivatkozását az 1978. évi IV. törvény 323. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b/ pontjaként, a garázdaság büntettének jogszabályi hivatkozását az 1978. évi IV. törvény 271. § (1) bekezdés és (3) bekezdés c/ pontjaként, a lőfegyverrel való visszaélés büntettének jogszabályi hivatkozását az 1978. évi IV. törvény 263/A. § (1) bekezdés a/ pontjaként jelöli meg.

Az I. r. vádlott feltételes szabadságra bocsátását kizáró rendelkezést mellőzi.

A le nem rótt illetékre vonatkozó rendelkezésből az illetékbélyegen történő megfizetésre vonatkozó utalást mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. és a II. r. vádlott tekintetében helybenhagyja.

Az I. r. és a II. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 35.370,- (harmincötezer-háromszázhetven) forint bünygyi költségöl az r. vádlott 20.370,- (húszötezer-háromszázhetven) forintot, a II. r. vádlott 15.000,- (tizenötezer) forintot köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2014. év április hó 28. napján kelt 16.B.416/2013/75. számú ítéletével az I. r. vádlottat társtettesként elkövetett rablás büntette [Btk. 365. § (1) a/ pont és (3) bekezdés a/ pont], közúti veszélyeztetés büntette [Btk. 234. § (1) bekezdés], társtettesként elkövetett zsarolás büntette [Btk. 367. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b/ pont], garázdaság büntette [Btk. 339. § (1)

bekezdés, (2) bekezdés c/ pont] és lőfegyverrel visszaélés büntette [Btk. 325. § (1) bekezdés a/ pont] miatt halmazati büntetésül, mint többszörös visszaesőt 8 évi és 6 hónapi - fegyházban letöltendő - szabadságvesztésre, 9 év közügyektől eltiltásra, és 2 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte, azzal, hogy az I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A II. r. vádlottat társtettesként elkövetett rablás büntette [Btk. 365. § (1) bekezdés a/ pont és (3) bekezdés a/ pont] és társtettesként elkövetett zsarolás büntette [Btk. 367. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b/ pont] miatt halmazati büntetésül 6 évi - fegyházban letöltendő - szabadságvesztésre, és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte, azzal, hogy a II. r. vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

Egyben elrendelte a II. r. vádlott korábbi felfüggesztett börtönbüntetésének végrehajtását is. II. r. vádlottat kötelezte 2000 forint megfizetésére polgári jogi igény címén.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt tárgyakról, azokat részben elkobozta, részben kiadta, illetve megsemmisítésüket rendelte el. Kötelezte vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség egy részének megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész az I. r. és a II. r. vádlott terhére büntetésük súlyosítása érdekében, míg az I. r. vádlott és védője téves minősítésért és enyhítésért, a II. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.349/2013/12. számú átiratában - képviselője a nyilvános ülésen nem vett részt - az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a bejelentett védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le az eljárást, ennek során a tényállás megállapítása szempontjából jelentőséggel bíró bizonyítékokat beszerezte, a tárgyalás anyagává tette, majd iratszerűen rögzítette. A bizonyítékokat gondosan mérlegelte, és az általa megállapított tényállás megalapozott. Észrevételezte, hogy az ítélet oldalai nincsenek beszámozva, így csak annyit indítványozott pontosítani, hogy a tényállás 1. pontjában az 1. számú tanú és a sértett személye keveredik, és ez az oka, hogy az ítélet indokolása is ellentmondást tartalmaz, valamint az indokolásból mellőzendőnek tartotta a 2. tényállási pontra vonatkozó cselekvőségénél azt, hogy az rablás bűncselekmény megállapítására alkalmas.

Az irányadó tényállásból az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és törvényesen minősítette a terükre rótt bűncselekményeket is. Helyesen ismerte fel és indokolta meg, hogy a vádlottak tekintetében miért a 2012. évi C. törvényt kell alkalmazni. A bűnösségi körülményeket is helyesen tárta fel, azonban az általa alkalmazott joghátrány nem igazodik megfelelően a vádlottak által elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyához, és a bűnösség fokához. A vádlottakkal szemben alkalmazott joghátrány ezért törvénysértően enyhe, annak lényeges emelése szükséges a másodfokú eljárásban. Helyesen mellőzte az elsőfokú bíróság I. r. vádlott tekintetében az erőszakos többszörös visszaesői minőség megállapítását. Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és a vádlottakkal szemben lényegesen hosszabb tartamú, fő- és ehhez igazodó mellékbüntetést szabjon ki, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

Az I. r. vádlott védője perbeszédében a nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozta, arra figyelemmel, hogy a megállapított tényállás hiányos, valamint

több esetben ellentétes az iratok tartalmával, és a törvényszék az indokolási kötelezettségének sem tett kellően eleget. Az ítélet azt állapította meg, hogy miután a sértett meggyőződött arról, hogy nem sérti meg az I. r. vádlott által vezetett személygépkocsi elsőbbségét, elindult a tehergépkocsival. Ezzel ellentétben áll azonban a sértett vallomása, a sértett kifejtette, hogy látta, hogy jön egy autó, de rosszul mérte fel ezen személygépkocsi sebességét.

Ez a körülmény hiányzott az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból az 1. vádpont vonatkozásában így módon olyan helyzet alakult ki, hogy a vádlottak úgy érezték, tisztázni kell a kisteherautó sofőrjével mi történt. Azt érzékelték, hogy a sértett gépkocsijának az ajtaja vágódott az övének és ezt a kárt meg kell téríteni. Fel sem merültek a rablás tényállási elemei, önbíráskodás esetén jogosnak vélt követelésről van csak szó és az I. r. vádlott jogosnak vélte a 10.000,- forintos követelését.

A közúti veszélyeztetés sem valósult meg ennek előfeltétele a közúti közlekedés szabályainak megsértése, és az élet vagy testi épség közvetlen veszélynek kitévése. A Renault Twingo méretei alapján nem alkalmas egy kisteherautó veszélyeztetésére.

A 2. vádpontnál az I. r. vádlott részben elismerte bűnösségét, kivéve a zsarolás tekintetében, mert erről neki már nem volt tudomása. Semmiféle olyan tényadat nem merült fel az eljárás során, amelyből megállapítható lenne, hogy az I. r. vádlott tudott volna arról, hogy a II. r. vádlottnak később milyen követelései voltak 1. számú sértett felé.

Amennyiben a másodfokú bíróság nem osztaná a védelem álláspontját a hatályon kívül helyezést illetően, az enyhítő körülmények nyomatékára figyelemmel - igen jelentős időmúlás, az I. r. vádlott kezdetektől fogva beismerő vallomása, megbánó magatartása, a 10.000 forintos kár megtérítése - a minősítés megváltoztatásával, illetve a zsarolás mellőzésével enyhébb büntetés kiszabását kérte.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen az elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért bejelentett fellebbezését fenntartotta, és kérte a cselekmény másként való minősítésének megállapítását is. Továbbá kérte az ügyesség súlyosításra irányuló indítványának elutasítását.

A védő részletesen kifejtette, hogy a II. r. vádlott az eljárás során mindkét bűncselekmény elkövetését tagadta és a II. r. vádlott esetében is igazak az I. r. vádlott védelmében előadottak a tényállás megállapítása és részletessége tekintetében. Az elsőfokú bíróság egyik vádlott és tényállási pont esetében sem vizsgálta, hogy a vádlottak szándéka mire terjedt ki. A szándék kialakulásának megvilágítását az elsőfokú bíróság ítéletéből hiányolta, az egyik esetben rablási, a másik esetben zsarolási cselekmény került megállapításra és a bíróság abban látta a két cselekmény egymástól való elhatárolását, hogy az alkalmazott erőszak milyensége milyen volt.

Az 1. vádpontban a II. r. vádlott esetében is felmerülhet a minősítés vonatkozásában az önbíráskodás, illetve az ebben való részvételének a pontosabb meghatározása. Nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény, hogy egy közlekedési szituáció volt, ami az eseménysort megindította. Nem állapítható meg az 1. tényállás tekintetében az, hogy a vádlottak szándéka rablási szándék volt, és hogy abban közösen vettek részt.

A 2. pont esetében szintén egy közlekedési szituáció volt, melyben három személyautó vett részt, amelyekben károk következtek be. Büntetőjogi szempontból nem került tisztázásra, hogy ebben a közlekedési helyzetben ki volt az, aki valamilyen közlekedési szabályt megszegett, hogy a baleset így bekövetkezett, és ebből az is megállapítható, hogy ki és hogyan volt érintve ebben az

eseményben. A 2. vádpont esetében az ítélet az I. r. és a II. r. vádlott cselekvőségét illetően a magatartásukat túlságosan egybe olvasztja, és egyben tartja, ahhoz képest, hogy ez egy hosszabb időben elnyúló cselekmény volt. Amikor a járművek körül a kárt intézték, a két vádlott részvétele ebben elkülönült térben és időben elvált egymástól, ezért a jogi következtetést is elkülönítve kellett volna levonni. A II. r. vádlott a balesetben megsérült, vérzett a feje. Ő úgy ítélte meg, hogy a baleset bekövetkezéséért az a személy a felelős, akit később kérdőre vont és ettől személytől próbálta érvényesíteni az igényét, amelyet ő helyesnek ítélt meg. Az események hosszabb idő alatt zajlottak különböző helyszíneken és így nem állapítható meg, hogy ezen idő alatt a II. r. vádlott a sértettet presszió alatt tartotta volna. A II. r. vádlott védője enyhébb minősítés - önbíráskodás büntette - megállapítását indítványozta azzal, hogy a vádlottak nem társtettesek. Hivatkozott az elmeorvosi véleményben foglaltakra és enyhébb büntetés kiszabását kérte.

Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán semmit nem kívánt elmondani, korábbi észrevételében elmondottakat tartotta fenn.

A II. r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok folytán eljárva a Be. 348. § (1) bekezdése alapján bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartva alaposan és kellő részletességgel folytatta le a bizonyítási eljárást. A bírósági eljárás során a perrendi szabályok betartásával kapcsolatban sem az ügyészség, sem a védelem részéről kifogások nem merültek fel. Az első fokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat irathűen rögzítette egyenként és összességében is értékelte. A megállapított tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól.

A vádlottak tagadták a terhükre rótt bűncselekmények elkövetését, illetőleg az I. r. vádlott a lőfegyverrel visszaélés büntette és a garázdaság büntette vonatkozásában a cselekmény elkövetését elismerte és bűnösségét sem vitatta. Ugyanakkor azt nem tagadták, hogy mindketten jelen voltak mindkét esetnél és saját cselekvőségüket önbíráskodásnak tekintették. A kialakult közlekedési szituációkat mindketten úgy értékelték, hogy abban a gépkocsijukat vezető I. r. vádlott nem volt hibás, a Ford Transit vezetője nem adta meg az elsőbbséget kocsijuknak, valamint a későbbi hármaskoccanásban is vétlenül kerültek. Az 1. tényállási pont sértettje önként, mindenféle kényszer és fenyegetés nélkül fizette ki a gépkocsiban okozott kárt, a 2. tényállási pontban érintett sértettet sem fenyegette meg senki, bár erőteljesebben lépett fel a II. r. vádlott, de a sértett magától fizette ki az okozott kárt.

E vallomásokkal szemben állt a 2. tényállási pont esetében valamennyi meghallgatott tanú vallomása, a sértettekén túl volt szemtanúja is az esetnek, aki látta, hogy az I. r. vádlott által vezetett gépkocsi rohant bele a koccanás miatt már ott álló két gépkocsi közül a hátul lévőbe és a mindenki által ittasnak látott két vádlott volt az, aki erőszakosan lépett fel nem kizárólag az események közvetlen résztvevőivel, de még a szemtanúval és a segíteni érkező szolgálaton kívüli rendőrrel szemben is.

Az 1. tényállási pont esetén pedig az elsőfokú bíróság a tényállást a következetes vallomást tevő sértett (1. sz. tanú) vallomására alapította.

Helyesen hivatkozott arra a fellebbviteli főügyész, hogy a „sértett” kitétel mindkét tényállási pont esetében azonosan szerepel és ez az indokolás körében esetlegesen értelemzavaró is lehet, azonban az irányadó tényállásban személyük helyesen és beazonosíthatóan került megjelölésre.

A két eset rövid idő elteltével egymásután zajlott le és a közlekedési helyzet gyakorlatilag azonos volt, mindkét esetben az I. r. vádlott szándékosan okozta a balesetet, majd a két vádlott véltenséget hangoztatva követelte a másik fél által okozott „kár” megtérítését, minden - az ilyen esetekben szokásosnak mondható - protokoll mellőzésével, pusztán számbeli, fizikai erőfölényük kihasználásával, majd az I. r. vádlott lőfegyverével adott nyomatékot követelésüknek (1. tényállási pont) illetőleg lőfegyverével igyekezett távol tartani a kívülállók beavatkozását az általuk alakított ügymenetbe.

Az 1. tényállási pont esetében a sértett annak tudatában volt, amikor az I. r. vádlott elővette és ráfogta a lőfegyverét, hogy vele szemben élet kioltására alkalmas fegyvert használnak és így követelik tőle az általuk meghatározott összeg átadását.

A rablási cselekmény minősítése kapcsán az ítéletábra rögzíti, hogy a Btk. 365. § (1) bekezdésében meghatározott rablás büntette személy és vagyon ellen irányuló bűncselekmény, melynek tényállási eleme a személy elleni erőszak, avagy élet testi épség elleni közvetlen fenyegetés, amellyel az elkövető megszerzi a sértett vagyontárgyát. Az alkalmazott erőszak vagy fenyegetés nem egyszerű, hanem minősített erőszak csak akkor alkalmas a rablás megállapítására, ha képes megbénítani a sértett akaratát. A vádlottak mindketten tisztában voltak azzal, hogy az általuk használt fegyver alkalmas arra, hogy az azzal történő fenyegetés hatására megszerezzék a sértett pénzét. Fellépésük során a vádlottak nem alkalmaztak erőszakot, a pénz megszerzése élet elleni közvetlen fenyegetéssel történt, amely a rablás megállapítását eredményezi.

A 2. tényállási pont esetén az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bírósággal a zsarolás büntetteként értékelt cselekmény körében adott jogi indokolással. A garázdaság büntette körében adott jogi indokolást csupán annyiban egészíti ki, hogy a garázdaság tényállási elemei - az erőszakos elkövetés, a mások megbotránkoztatására, riadalomkeltésére való alkalmasság - számos más bűncselekmény elkövetése kapcsán felismerhetők: adott körülmények között a könnyű testi sértés, a súlyos testi sértés, önbíráskodás stb. kiválthatják a jelenlevők ijedtségét, megbotránkozását. Amikor azonban a törvényhozó - a szubszidiaritást is figyelembe véve - a garázdaság büntettét önálló bűncselekményként szabályozta, tényállási elemmé tette az elkövető magatartásának kihívó közösségellenességét. Ez pedig nem azonos a minden bűncselekményben felismerhető társadalmi veszélyességgel, a közösség elvárásaival történő szembefordulással vagy ezen elvárások semmibevevélével. A kihívóan közösségellenes magatartást tanúsító garázda elkövető tudatában van annak, hogy erőszakos cselekedete közvetlenül és durván sérti/sértheti az adott közösség nyugalma, ám tettét e közösségi érdek semmibevevélével hajtja végre. Az I. r. vádlottnak az utcán az 1. számú és a 2. számú tanú irányában fegyverrel megnyilvánuló cselekvősege pedig megvalósította a garázdaság büntettének minősített esetét.

Az elsőfokú bíróság teljes tényállást állapított meg, az csupán annyiban korrigálandó, hogy a vádlottak cselekményüket 12.000,- forintos értékre követték el, a rablás büntette esetén bár a sértett vagyonában valóban keletkezik kár, de a cselekmény dolog elvételeivel valósul meg és az elvett idegen dolognak értéke van.

Az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg és miután eleget tett törvényben írt indokolási kötelezettségének, ezért az irányadó volt a fellebbezési eljárásban. A vádlottak

bűnösségét a Fővárosi Törvényszék okszerűen állapította meg, és a cselekmények minősítése is megfelel az elbírálás idején hatályos büntetőjogi rendelkezéseknek.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása körében - figyelemmel arra, hogy a 2013. év július hó 1. napján hatályba lépett a 2012. évi C. törvény - helyesen vizsgálta vádlottanként a Btk. időbeli hatályát - a Btk. 2. §-át - ugyanakkor az I. r. vádlott esetében tévesen alkalmazta az elsőfokú elbírálás időpontjában hatályba lépett anyagi jogi rendelkezéseket.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az elbírálás idején hatályos Btk. - a 2012. évi C. törvény - 365. § (1) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés a/ pontja szerinti rablás büntette és a 339. § (1) és (2) bekezdés c/ pontja szerinti garázdaság büntette esetében a büntetési tételkeret alacsonyabb az elkövetés idején hatályban volt 1978. évi IV. törvényben meghatározottakénál. A minősített rablás büntette esetében 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztéssel szemben 5 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztés, míg a minősített garázdaság büntette esetében 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztéssel szemben 3 hónaptól 3 évig terjedő szabadságvesztés.

A 2012. évi C. törvény 38. § (1) bekezdése alapján határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén a bíróság az ítéletében megállapítja a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt. A (2) bekezdés értelmében, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad, visszaeső esetén háromnegyed részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap.

A (4) bekezdés a/ pontja azonban kizárja a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből a többszörös visszaesőt, ha a szabadságvesztés büntetését fegyházban kell végrehajtani.

A Btk. 81. § (1) - (3) bekezdése illetve a 89. § (1) bekezdése alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I. r. vádlott esetében a büntetési tételkeret 5 évtől 22 év 6 hónapig terjedő szabadságvesztés. Ugyanakkor nem észlelte, hogy az 1978. évi IV. törvény esetében a 40. § (2) bekezdése alapján a felemelt büntetési tételkeret 5 évtől 20 évig terjedő szabadságvesztés. Mind az elkövetés, mind az elbírálás idején hatályos törvény szerint a szabadságvesztés kiszabása esetén a büntetési tétel középértéke az irányadó.

Figyelemmel arra, hogy bár a törvényalkotó a 2012. évi C. törvényben - az új Btk.-ban - a fegyveresen elkövetett rablás büntette és a fegyveresen elkövetett garázdaság büntette esetében a büntetési tételek felső határát csökkentette, azonban a halmazati büntetés szabályai szerint a kiszabható büntetési tételkeret az új Btk. esetében megemelkedett, továbbá elbírálás idején a többszörös visszaeső fegyházbüntetés esetén a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből ki van zárva, ezért az ítélőtábla álláspontja szerint az I. r. vádlott esetében az elbíráláskori jogszabályok alkalmazása összehatásában egyértelműen hátrányosabb lenne, így az ítélőtábla a Btk. 2. §-a alapján az elkövetéskori jogszabályokat alkalmazta

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla az I. rendű vádlott terhére rótt bűncselekményeket társtettesként elkövetett rablás büntettének [1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdés és (4) bekezdés a/ pont] közúti veszélyeztetés büntettének [1978. évi IV. törvény 186. § (1) bekezdés], társtettesként elkövetett zsarolás büntettének [1978. évi IV. törvény 323. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b/ pont] garázdaság büntettének [1978. évi IV. törvény 271. § (1) bekezdés és (3) bekezdés c/ pont], lőfegyverrel való visszaélés büntettének [1978. évi IV. törvény 263/A. § (1) bekezdés a/ pont] jelöli meg.

Az ítélőtábla a Legfelsőbb Bíróság 56/2007. számú Büntető Kollégiumi véleménye alapján a büntetés kiszabása során irányadó tényezőket annyival egészítette ki, hogy enyhítő körülményként értékelte a további időmúlást.

A pontosított bűnösségi körülményekre, továbbá a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességre tekintettel is az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés mértéke megfelelő, sem annak lényeges súlyosítására vagy enyhítésére az ítélőtábla nem látott alapot.

A járulékos kérdésekre vonatkozó elsőbírői döntések törvényesek, azt csupán annyiban korrigálta az ítélőtábla, hogy az 1990. évi XCIII. tv. 53. § (1) bekezdése szerint az illetékbélyegen történő megfizetésre vonatkozó utalást mellőzte.

A Fővárosi Ítélőtábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen eljárva a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint változtatta meg, míg az egyéb - törvényes - rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A vádlottak által az első fokú ítélet meghozatalától a másodfokú ítélet kihirdetéséig előzetes letartóztatásban töltött időt a Fővárosi Ítélőtábla az 1978. évi IV. tv. 99. § (1) bekezdésében, illetve a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak alapján a kiszabott szabadságvesztésekbe beszámította.

A másodfokú eljárásban felmerült védői díjat a másodfokú bíróság a Be. 381. § (1) bekezdése alapján megállapította, viselésére a Be. 338. § (1) bekezdése alapján a vádlottakat kötelezte.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdésében foglaltak alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2015. év június hó 25. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Vincze Piroska s.k.
előadó bíró

Dr. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 16.B.416/2013/75. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 1.Bf.277/2014/18. számú ítéletében foglalt változtatásokkal az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában a mai napon jogerős és végrehajtható!

Budapest, 2015. év június hó 25. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

